

7. Thơ tiếng Việt

Lời cho anh

ƯỚC VỌNG, số 1, mùa Hè 1968, trang 16

Hàn Đông

(trong những điệu trầm)

Ôi xin anh đừng quay lưng đi,
Bỏ lại đau thương có ích gì.
Cho lệ tràn đầy đôi má dại,
Cho buồn vương vấn ở trên mi.
Tôi chỉ xin anh có một điều,
Dù đời giá lạnh lắm cô liêu.
Anh đưa tay rấn cho tôi bám,
Để lũ chúng tôi được dắt dìu.
Quá khứ còn hay chết hẵn rồi!
Bao nhiêu ngày tháng cũ anh ơi!
Xin đừng quên lãng theo năm tháng,
Trút hận muôn đời cho chúng tôi.
Đất nước này đâu phải riêng ai,
Sao anh mãi mãi vẫn u hoài.
Hãy điu nhau cố vươn lên nhé!
Đừng bỏ nhau trên quãng đường dài.
Anh hãy là tôi, tôi là anh,
Dù cho ngày tháng có qua nhanh,
Mái đầu anh điểm pha màu trắng,
Mộng của chúng mình vẫn cứ xanh.
Mong ước đường đời tôi có anh.
Niềm tin nó sẽ hết mong manh,
Cho tôi tìm thấy trên môi dại,
E ấp cười duyên đáng đẹp lành.
Tha thiết mong anh chớ cúi đầu,
Để cho ngày tháng phải qua mau.
Cho đàn em nhỏ bơ vơ lạc,
Đau xót muôn đời nếu thiếu nhau.

Thơ tiếng Việt

Gắng học

ƯỚC VỌNG, số 1, Mùa Hè, 1968, trang 22

Huỳnh Ngọc Trảng
(Đệ Thất), Hè 68

Các em cùng học một trường,
Ngồi chung một lớp, học chung một thầy.
Hằng ngày sung sướng vui vầy,
Đến trường nghe lấy lời thầy khuyên răn.
Học hành chăm chỉ chuyên cần,
Tranh đua học tập dành phần điểm cao.
Phen này em quyết làm sao,
Hàng trên vị thứ, nhìn vào thấy ngay.
Sự học quan trọng lắm thay,
Phải chăm, phải cố, cố ngày cũng nên.
Tu thân sửa tính cho thành,
Ngày sau ta sẽ nên danh anh tài.
Lo tròn nhiệm vụ người trai,
Giúp dân giúp nước, một mai huy hoàng.

Hè trong thương nhớ

ƯỚC VỌNG, số 1, Mùa Hè, 1968, trang 22

Phú Văn Tình
(Đệ Thất), Hè 68

Rồi đây đến lúc chia tay,
Hè về hoa phượng nở đầy đường đi.
Phượng ơi đừng nở làm chi,
Lòng ta buồn tủi cũng vì phượng thôi.
Sắc hoa màu thắm rơi rơi,
Từ đây cách biệt ngôi trường thân yêu.
Cảnh vật sao quá tiêu điều,
Bạc bè đi hết, quạnh hiu cạnh trường.
Từ đây mang nặng tình thương,

Thơ tiếng Việt

Bao nhiêu kỷ niệm, vương vương nổi lòng.
Trường ơi những ngón cùng trông,
Hãy mau kết lại những dòng thời gian.
Để ta nghe lại bản đàn,
Khúc ca ngày ấy họp đoàn chung vui.

Thương về trường cũ

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 14

Phú Văn Tình

Gửi về An Phước cũ một niềm thương bất tận

Hôm nay là buổi tựu trường đây
Nỗi nhớ trường xưa lệ nhỏ đây
An Phước còn đâu hình bóng cũ
Lá vàng rơi rụng gió thoảng bay
Nơi ấy còn không dáng người thân
Những ngày tháng cũ đã xa dần
Chiều nay có ai về An Phước
Trao gửi đôi lời như cố nhân
Trường cũ giờ đây đã hoang tàn
Một mình đứng lặng với thời gian
Chiến tranh tàn khốc hay định mệnh
Và để nơi đây dấu võ vàng.

Xứ lạ hằng đêm tôi nguyện cầu
Bao giờ dứt hết những thương đau
Bao giờ An Phước tươi nguồn sống
Đón nhận nơi đây những mái đầu.

Thơ tiếng Việt

Tháp cũ

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 7

Thọ Thị Lâm
(lớp 9)

Trăng mờ nhạt lững lờ soi Tháp cũ
Hàng cây buồn ủ rũ gục vào nhau.
Tiếng quyện kêu vắng vắng oán than sâu
Hận vong quốc chìm sâu vào dĩ vãng
Còn đâu nữa người ơi ngày chói rạng?
Đâu *kinh thành* lấp loáng ánh vàng son?
Đâu *non sông* chốn cũ thuở huy hoàng,
Đâu *khúc nhạc* ca vang mừng đại hội.
Ngày tháng đó người ơi thôi đừng nói
Nhắc làm gì chỉ gợi những sầu vương
Hãy quên đi, quên hết những nỗi buồn
Bỏ hờn oán, tình thương ta hàn gắn.

Thân phận

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 13

Đàng Năng Sinh

Trong đêm tối nghẹn ngào tôi lặng khóc,
Tủi thân mình cô độc phận mồ côi.
Vì chiến tranh đã cướp mất người ơi!
Hình ảnh mẹ ngàn đời tôi thương nhớ.

Bên xác mẹ, ôm Nội già nước nở.
Thương em nhiều, lo sợ bước tương lai.
Tôi băng khuâng cuộc sống hãy còn dài.
Đời cạm bẫy chông gai mình bé nhỏ...

Tôi cực khổ, lang thang kể từ đó.
Bỏ học hành chịu khó để mưu sinh
Nuôi em thơ từng bữa lãng quên mình

Thơ tiếng Việt

Ai hiểu được tâm tình con mất mẹ.

Đường lao khổ tôi đi trong lặng lẽ.
Sống lạc loài từ bé đến hôm nay.
Biết bao đêm thao thức lệ rơi đầy.
Xót thân phận đắng cay, nhiều bất hạnh.

Nỗi buồn của con

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 14

Đàng Năng Sinh

Chiều chiều ra đứng bờ sông,
Thích về quê mẹ nhưng không có đò.
Chiều chiều ra viếng thăm mồ
Trông về đất lạnh ngẩn ngơ con buồn.

Gửi lời cho em

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 61

Đàng Năng Sinh

Hãy cố học để tương lai bừng sáng
Cho Nội nhà nở rạng một niềm vui
Anh em ta xây đắp một cuộc đời
Đừng nản chí em ơi bền sức sống
Từng đêm lạnh bên đèn khuya một bóng
Nghe lệ trào ước vọng ở quanh mi
Vì thương em bé nhỏ chẳng biết gì
Tuổi thơ ấu sớm đi vào cảnh khổ

Anh cố gắng đem tài hèn sức nhỏ
Vì sinh ra anh chẳng có bạc vàng
Thiếu tiền tài tình cảm vẫn mệnh mang
Thề chịu đựng, bền gan tay chèo chống
Anh cũng biết nếu mẹ cha còn sống

Thơ tiếng Việt

Mình có quyền ước vọng tương lai
Ai cấm đâu những đứa trẻ lạc loài
Nuôi hy vọng chờ ngày mai tươi sáng
Anh còn nhớ em ời thời dĩ vãng
Phút lìa trần mẹ rán dặn dò thêm
“Gắng nghe con, ở lại cố nuôi em”
Gầy dựng nó sớm nên người hữu dụng

Lời hiền mẫu hôm nay còn vang vọng
Gợi cho anh một sức sống hy sinh
Bao tháng năm còn lại nguyện quên mình
Dành tất cả tâm tình cho em đó.

Tháp chiều thu

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 32

Đàng Năng Sinh

Tôi viếng tháp một chiều thu lá rụng
Áng mây vàng thong thả nhẹ nhàng trôi
Bay tha thướt dưới chân trời bất tận
Như hồn tôi đang lăm nổi băng khuâng
Tuy chân bước mà lòng đang vương vấn
Cùng bước đều theo nhịp thở của con tim
Hòa vang theo tiếng xạc xào hoa lá
Cùng đưa theo làn gió nhẹ nhàng qua
Tôi ngẩng mặt đứng nhìn lên đỉnh Tháp
Cảnh điêu tàn sơ xác lại hiện ra
Chỉ trông thấy những rêu phong mục nát
Những tượng Chàm lác đác đuối nhau rơi
Hôm nay đó và còn mai kia nữa
Mai kia kia rồi tiếp đến mai sau
Trên mặt đất vắng hoang cần cội
Dấu lệ này ai lấy khăn lau
Cứ nấn lại lũy thành xưa đổ nát

Thơ tiếng Việt

Dấu mặt trời cuồng độ đuổi xô
Mai đợi đây mây ngang trời rộn rã
Tiếng vui cười sẽ trở lại cùng ta.

Không thuộc bài

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 17

Thuận Văn Quốc

Hôm qua vì ham chơi
Tôi quên cả học bài
Và đợi khi sáng tới
Mới cầm học sơ sài.

Hôm nay vào lớp học
Thầy gọi tôi trả bài
Tôi đứng lên và đọc
Không biết đúng hay sai
Mãi áp-a áp-úng
Mới đọc được hàng đầu
Tôi đâm lo lúng túng
Vì không thuộc hết câu

Thầy bảo tôi đi xuống
Nói rồi giở sổ ra
"Dê-rô", cho tôi uống
Vì thuộc bài quá ta.

Chiều quê tôi

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 18

Quảng Chấn

Chiều chiều đứng ngõ trông ra
Bóng chiều tha thướt thật là buồn ghê
Tiếng chim riu rít bay về

Thơ tiếng Việt

Nào người nào vật mãi mê suốt ngày

Tới khi đã đến giờ đây
Lớp người lớp vật đến đây đường đi
Hàng cây những lá xanh rì
Cành cây rung động như mừng chiều quê.

Chiều vắng

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 22

Quảng Đại Điển
(lớp 7/2)

Trời buồn đứng giữa không gian,
Cây yên lặng gió mây vàng buông trôi.
Hoàng hôn vừa khuất sau đồi,
Chim bay về tận phương trời xa xăm.

Chuông chùa thông thả nhẹ ngân,
Xa đưa tiếng sáo mục đồng hắt hiu.
Mái tranh quyện khói lam chiều,
Tình quê lai láng thân yêu đậm đà.

Mẹ ơi con mơ

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 25

Quảng Đại Điển

Hè sang ve thổi nhạc buồn
Con nghe Xuân chết giữa hồn ngây thơ!
Còn gì những ước cùng mơ?
Con nghe phượng rụng lòng bơ vơ sầu.

Còn mơ Thu đến nhịp cầu?
Thương xưa tình cũ đẹp màu thiên thanh

Thơ tiếng Việt

Phượng rơi lác đác ve lành
Con nghe tình nhớ mong manh trong lòng.

Đêm khôn cùng

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 54

Quảng Đại Điển

Trời buông nắng xuống sân trường
Tiễn người đắm lệ đoạn trường tim gan
Mưa rơi nhỏ giọt đôi hàng
Đêm nay đưa tiễn mây ngàn xót xa

Thời gian như mối tình gà
Ngao du trong gió mặn mà giáng xưa
Người đi kẻ ở ngóng chờ
Đến thu vàng lá mắt mờ chân mây.

Nhớ ới ta nhớ những ngày;
Tóc buông lời nói ngắt ngây nỗi niềm.

Hoàng hôn

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 22 – 23

Ngọc Lan (Hứa-Phảng)
(lớp 7/2)

Mặt trời vừa khuất phương Tây,
Vài con chim sẻ tung bay gọi đàn
Vang vang trong buổi hôn hoàng
Ê a tiếng học của đàn em thơ
Xa đưa tiếng sáo lững lờ
Từng bày mục tử thả thờ về thôn
Chuông chùa rời rạc nhẹ buông
Dư âm để lại nỗi buồn mênh mang

Thơ tiếng Việt

Khiến cô Chiêm nữ mơ màng
Bên sông ngắm bóng chiều sang hững hờ.
Lạc bầy cánh nhạn bơ vơ,
Ngàn sao lấp lánh đợi chờ bóng đêm.
Nhà ai vọng tiếng ru em
Sương chiều vương nhẹ, ánh đèn hắt hiu
Đó đây vạc bắt đầu kêu
Phước Nhon lặng lẽ bóng chiều ra đi...

Trường cũ

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 17

Ngọc Lan (Hứa-Phăng)

(lớp 7/2)

Hôm nay trở lại trường xưa
Phượng buồn khoe sắc, ve đưa nhạc sầu
Ai gây chi cảnh thương đau
Trường xưa vắng những mái đầu mấn yêu
Giờ đây cảnh vật tiêu điều
Thần thờ bóng cũ về chiều còn đâu?
Khắp nơi ảm đạm một màu
Trường tiên ngói đỏ u sầu thê lương
Trách ai tình vẫn còn vương
Cố nhân sao chẳng thăm trường hoang vu
Đông về, Xuân lại sang Thu
Lá vàng lả tả, sương mù bụi bay
Còn đâu giây phút sum vầy
Trường tan bạn cũ giờ đây hoang tàn
Chiến tranh định mệnh phủ phàng
Đang tâm tàn phá, chẳng màng xót thông.

Thơ tiếng Việt

Lời cuối cho mùa hạ

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 22 – 23

Ngọc Lan (Hứa-Phảng)
(lớp 7/2)

Xuân đã đến, Hè sang sâu cách biệt
Đâu còn gì kỷ niệm thuở học sinh
Bạn lòng ơi! Hãy kể lại tâm tình
Thơ thương nhớ ve sầu ca nước nở.

Chuyện bút mực giờ đây đành dang dở
Lối ra về phượng rải rắc, ve than
Trên trời cao nắng Hạ chợt mơ màng
Giờ gác bút Hè sang bao luyến nhớ.

Này ve hỡi im lặng đi đừng nước nở,
Tâm can này tan nát bởi vì mi
Mi than van, vui hát điệu nhạc gì?
Đừng khóc nữa, im đi ta van vái.

Hè chợt đến, sân trường hoa cỏ cháy
Bóng ai buồn thơ thẩn ở cuối sân,
Cho ta đi được hiện diện một lần
Rồi mai nếu cách xa mình an phận.

Rồi sau đó cuộc đời ta lên đận,
Nhặt phượng tàn nuốt hững khối ưu tư
Ngày xưa qua ai khóc biệt già từ
Ôi dĩ vãng vấn vương ta bịn rịn.

Một lần nữa ta bảo: ve hãy nín
Cho một lần: phượng ngót rải hoa tươi
Cho môi ta hiện diện một lần cười
Cho Thu đến lá vàng in trang giấy

Ta còn nhớ cách xa trường từ đây

Thơ tiếng Việt

Chuyện học trò thuyên lỗ bước sang ngang,
Hạ ơi! sao mi lại nở phũ phàng,
Thôi hết cả! Giác mơ đời thi sĩ,

Ta mơ ước kết hoa mùa phượng vĩ
Lối ra về lác đác lá hương Thu,
Cho lòng ta hết cần cỗi, hoang vu,
Cho ta mặc áo thơ tràn ý sống.

Mẹ Việt Nam

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 37 – 38

Ngọc Lan (Hứa-Phăng)

Mẹ Việt Nam hai mươi năm khói lửa
Mái tranh nghèo, mòn mỏi ngóng đàn con
Đêm đêm nghe tiếng đại bác nổ dồn,
Lòng quặn thắt, sầu dâng bao tiếng nấc

Khói lửa hai mươi năm rồi reo rãc,
Gia tài này để lại lũ con thơ,
Chiến tranh về nằm cháy ngọn trơ trơ
Lũ con đói: nằm dài bên sông chết.

Hai mươi năm rồi, xác người la lết
Mẹ Việt buồn, đầu buột mảnh khăn sô,
Bên mồ con than khóc: ới cơ đồ!
Rồi gục khóc, vai gầy ôm tóc xỏa.

Hai mươi năm rồi quê hương nghiêng ngã
Hai mươi năm máu chảy tụ thành sông
Hai mươi năm qua xương máu chất chồng
Ôi, định mệnh hẩm hiu đời bất hạnh.

Súng lại nổ, tuổi già tim chột lạnh,
Tay cỗi cần tựa cửa ngóng ra xa,

Thơ tiếng Việt

Ngoài xa kia sương phủ bãi tha ma,
Từng tiếng khóc con ma gào đòi sống!

Ai? Ai? nở gieo sâu bao tang tóc
Lưng mẹ hằn lần đạn những đêm thâu
Áo mẹ xanh nay hóa kiếp bạc màu
Đời bể khổ mẹ sâu đôn côi cút.

Đã, đã hai mươi năm rồi bom trút
Tuổi về chiều mẹ sống những ngày đôn
Nghe đàn con cầu xé bóng đêm trường
Sông Bến Hải đàn con la inh ỏi!

Trời hỡi trời! hai mươi năm mòn mỏi
Con khẩn cầu Thượng đế rộng từ bi
Cho quê hương khói lửa hãy ra đi
Cho mẹ Việt noãn cười nhìn con lại.

Quê tôi

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 23

Đàng Sĩ Điểm

Quê tôi ở chốn rừng xanh
Phần đông nghèo khổ nhà tranh tối tăm
Dân số ước độ một ngàn
Dân quê ao ước giàu sang thanh bình
Phía đông có một mái Đình
Trường học với những học sinh nô đùa
Nhộn nhịp tấp nập như mùa Xuân sang
Đồng xanh tràn ngập lúa vàng
Quê tôi yêu dấu muôn vàng ấm no

Thơ tiếng Việt

Vòng tay mẹ hiền

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 51

Đàng Sĩ Điểm

* kính trao hiền mẫu

Chiều quê đã nhạt nắng
Tiếng thu buồn xa xa...
Điệu buồn theo năm tháng
Với tình mẹ bao la

Tình mẹ không bến bờ
Âu yếm bỗng con thơ
Bàn tay mẹ gầy yếu
Tiếng ru buồn như mơ...

À ơi!...lời ru mẹ hát,
Ru giấc ngủ triền miên
Năm con còn ngỡ ngác
Trong vòng tay mẹ hiền...

Tình bạn bè

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 23

Thạch Ngọc Quân

Lớp 7/2

Các em cùng học một trường,
Cùng thầy cùng bạn, phải thương nhau nhiều.
Ganh đua học tập sớm chiều
Nghe lời thầy dạy trọng điều nghĩa nhân.
Thương nhau như thể tay chân,
Một lòng tận tụy, chẳng phân giàu nghèo.

Thơ tiếng Việt

Tâm sự tháp Chàm

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 30 – 31

C.V. P

Chiều dần xuống đứng lẻ loi buồn nản,
Trên đồi cao năm tháng mãi bơ vơ.
Thân hình tôi là một đồng gạch khô
Sương với gió nắng mưa làm vỡ rạn.

Sao không ngự ở Kinh Thành ánh sáng
Tôi lại về miền Thôn Bản hoang vu
Đêm đêm nghe những tiếng khóc hận thù
Lời uất nghẹn từ muôn thu vọng lại.

Vì sao nhỉ? Vì sao tôi sống mãi
Những tháng ngày còn lại: kiếp diệt vong
Chiêm Quốc ơi! Ai hiểu được nỗi lòng
Kẻ khắc khoải sống trong từng kỷ niệm.

Tôi nhớ quá những Đèn Đài Cung Điện
Thuở vàng son tằm tiếng của dân ta
Ôi chiến công hiển hách Chế Bồng Nga
Còn đâu nữa?-Sương sa vùng Tháp lạnh.

Tôi cúi mặt dấu đi niềm kiêu hãnh,
Nghe nghẹn ngào cô quạnh ở trong tâm
Người xưa đâu chẳng trở lại một lần
Thăm quê cũ, nhìn núi sông đổ nát?

Nói sao hết những nỗi niềm khao khát
Xóa sao nhòa những điệu nhạc hờn căm
Khóc sao với những nỗi khổ âm thầm
Trong tâm khảm của người dân mất nước.

Dĩ vãng sáng bừng tương lai chán bước
Hiện tại buồn, còn có nghĩa gì đâu

Thơ tiếng Việt

Sống thêm chi cho vương nhục, vấn sầu
Xin vĩnh biệt - Tháp Chàm tôi muốn chết.

Lời cuối cho em

ƯỚC VỌNG, số 2, năm 1971, trang 42 – 43

Tần Nữ

Dòng chữ cuối dành cho em đó
Chiêm nữ ơi! Em có biết hay không?
Gửi nơi đây tất cả những nỗi lòng
Tâm sự kẻ thán năm sầu cố quốc.

Em có nhớ ngày xưa vì nước mất
Thục Đế buồn, nước mắt chảy năm canh
Ánh trăng khuya mờ nhạt chiếu qua màn
Người gục chết biến thành chim Đỗ Vũ

Chị không muốn nhắc chi đây chuyện cũ
Để em sầu, áp ủ một niềm đau
Gọi làm chi dĩ vãng dưới mồ sâu
Khi đát huyết đã bắt đầu mục nát

Nhưng em ạ, cứ mỗi lần qua Tháp
Cảnh điêu tàn, sợ xác lại hiện ra
Chị bàng khuâng tưởng nhớ Chế Bồng Nga
Thương Tổ Quốc, Sơn Hà không còn nữa

Tìm đâu nữa em ơi bao ánh lửa
Đêm hoa đăng trước cửa thành Đồ Bàn
Muôn dân Chiêm ca hát khúc khải hoàn
Mừng chiến thắng hân hoan và hãnh diện

Ngày hoa mộng chóng qua rồi tai biến
Khói lửa tràn, Cung Điện đổ, Thành xiêu
Thịt xương rơi máu chảy cũng đã nhiều
Màu tang chế cô liêu chòm Chiêm quốc

Thơ tiếng Việt

Cả cơ nghiệp, em đi...trong phút chốc
Nát tan còn mảnh đất vắng tiêu sơ
Khấp nơi nơi ủ rủ một màu cờ
Sắc tang trắng bây giờ em buộc tóc

Nhớ không em thuở huy hoàng đã mất
Dấu chi em niềm u uất trong tâm
Lau đi em, những giọt lệ không cầm
Ngồi xích lại thêm gần đây chị bảo

Cố quên hết bao sâu thương khổ não
Chuyện qua rồi, hãy tạo một tình thương
Đây Việt Chiêm thân ái khắp mười phương
Bỏ thù hận, chung đường tìm ý sống.

Hạ buồn

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 14 – 15

Nguyễn Hạnh

* trao về ai có “kỷ niệm ban đầu”

Màu phượng đỏ trên cành đem ly biệt
Nhạc ve sầu tha thiết gọi Hè sang
Bơ vơ đi lặng lẽ giữa hôn hoàng
Mình cúi mặt, mệnh mang buồn chi lạ.

Này ve hỡi, nín đi đừng ra rã
Phượng hãy ngừng tới tả sắc hoa rơi
Để cho ta gửi gắm lại một lời
Thơ thương nhớ mong với sầu chiu nặng

Hồi tưởng lại một chiều Thu nhạt nắng
Bước ngập ngừng xa vắng, ghé nơi đây
Mình băng khuâng lo ngại những tháng ngày
Nơi xứ lạ, từ nay ai an ủi?

Thơ tiếng Việt

Buồn ghê lắm, phút tan trường lắm lắm
Trên đường về đón gió bụi thành than
Nghe rưng rưng khóc mắt lệ tuôn tràn
Thầm lặng bước - Chiều lan qua thành phố

Rồi ngày tháng qua đi bên tuổi nhỏ
Ánh mắt hiền đây đó đã thiết tha
Những bờ môi hé mở tựa ngàn hoa
Mình quên nỗi nhớ nhà, buồn xa mẹ

Bên tất cả tình thương mình vui vẻ
Sống êm đềm như thế tưởng ngàn năm
Nào ngờ đâu định mệnh muốn rẽ ngăn
Đem Hè đến âm thầm không báo trước

Giờ tan học, chiều nay mình lê bước
Buổi cuối cùng nghe nước mắt chảy quanh
Những ngày vui xum họp quá trôi nhanh
Và tất cả... nay thành vùng kỷ niệm

Hè sang

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 16

Nguy Hoạt

Ve ngâm từng khúc nhạc
Báo hiệu mùa Hè sang
Lá vàng rơi lác đác
Hoa phượng nở bên đàng

Tay ôm từng kỷ niệm
Nhìn mái trường thân yêu
Mùa chia tay lại đến
Tự nhiên vương vấn nhiều

Nắng Hè như thiêu đốt

Thơ tiếng Việt

Mùa phượng đỏ chói chan
Biết làm sao bạn hỡi
Ta níu lại thời gian

Có bao điều tâm sự
Đừng ấp ủ trong lòng
Tay nắm tay khẽ nói
Cho với bớt thương mong

Rơi rắc từng giọt mưa
Trên đám cỏ lúa thưa
Chiều nay buồn chi lạ
Ngậm ngùi phút tiễn đưa.

Thơm mùi đất mẹ

ƯỚC VONG, số 03, năm 1971, trang 23

Hoài Lâm Hương

Thơ anh viết chiều nay sau buổi học
Gửi người em tuổi ngọc xứ dân Chiêm
Trọn nơi đây tất cả những nỗi niềm
Bao lo ngại của từng đêm tựa cửa...
Anh rất sợ ngày mai không còn nữa
Em gái Chiêm thuần túy của thời xưa
Không còn nơi gương sáng của My Ê
Cùng Hoàng Hậu Mỹ Lan Hương thuở nọ
Anh rất sợ cách xa hoa quyến rũ
Bắt em quên những mĩ tục cổ truyền
Và áo đen - màu tang chế dân Chiêm
Hàng tưởng nhớ Bông Nga và Chế Củ
Khăn trắng chít đầu - Cờ tang ủ rũ
Em biết chăng kỷ niệm của diệt vong
Vui chi em vết thương lở khắp lòng
Thêm mai nữa và người đời nguyên rủa

Thơ tiếng Việt

Tiếng mẹ đẻ biết em còn nhớ nữa?
Anh van em đừng thương mến anh thêm
Nếu em quên những tiếng nói dịu hiền
Coi như chuyện tình yêu mình đã mất
Anh sẽ đem lờ làng duyên chôn chặt
Trong lòng anh chung thủy đến trọn đời
Trái tim anh anh chỉ gửi một người
Không vương vấn trên những miền đất lạ
Ước nguyện không thành đời anh tàn tạ
Gắng lên em đừng trái ý tình anh
Phong tục xưa xin giữ trọn tâm thành
Tiếng em nói phải thơm mùi đất mẹ.

Cho mai sau

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 17
(cho học trò của tôi)

Hoài Lâm Hương

Cũng cần đất phì nhiêu
Cũng cần là mưa nhiều
Cây con mới tươi tốt (?)
- Cần chăm sóc, nuông chiều.

Dù chúng ta là nắng,
Dù chúng ta là sương
Cũng cần như phân bón,
- Đứa trẻ cần tình thương.

Khoan hái lá, bẻ cành
Chúng hãy còn non xanh
Mai sau dùng chẳng muộn,
Xin người chớ chen, tranh.

Mỗi người một năm phân,

Thơ tiếng Việt

Mỗi người một gàu nước
Mỗi người một cây cuốc
Góp tâm lực vun trồng.

Cây cối ắt xanh tươi,
Đẹp mắt chung mọi người.
Dưới bóng cây ta hát
“Tương lai mình sáng ngời.”

Quê em

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 24

Phú Thành

Quê em xa chốn thị thành
Tục danh là xóm Hậu Sanh người Chàm

Quê em thuộc nước Việt Nam
Bắc, Đông ruộng lúa, Tây, Nam rừng già
Phía Tây cách khoảng không xa
Có ngôi Tháp gạch ấy là Tháp Chiêm

Trong làng những bậc thanh niên
Cầm súng chiến đấu một niềm hăng say
Từ hơn khoảng một năm nay
Ngôi Trường Tiểu Học mới xây giữa làng

Quê em đang thuở huy hoàng
Muôn dân no ấm lúa tràn đồng xanh
Mùi hương đất lạ thơm lành
Bàn tay góp lại xây thành tương lai

Quê em bền vững lâu dài
Quanh năm suốt tháng miệt mài làm ăn
Nữ thời cấy lúa dệt khăn

Thơ tiếng Việt

Nam thời cày xới có lần đi buôn

Chúng em bé nhỏ đến trường
Trao đổi văn hóa lớn khôn giúp đời
Quê em nay đã sáng ngời
Tình thương ý chí khắp nơi vững bền

Ngày xưa còn bé

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 43
viết theo đoạn văn "*Ngày Xưa Còn Bé*"
của Ngọc Lan đăng trên Ước Vọng 4

Phú Thành

Tôi ghé trường xưa một buổi chiều,
Phượng buồn nức nở tiếng ve kêu.
Ngày xưa còn bé về đâu nhỉ?
Trường đó người đây lắm quạnh hiu.
Tôi nhớ ngày nao đọc i tờ
Bên cô hiền mắt sáng trêu mơ
Ngoài trời phơ phất cờ bay gió
Chim nhỏ bên đường hát bài mơ.
Tôi nhớ ngày nao trống tan về,
Chiều đông mưa lạnh nhỏ lê thê!
Trên tay xách vở tung tăng nhảy,
Khi lúc đến nhà chịu "tò te"
Tôi nhớ ngày nao bên bờ ao,
Cần câu, giỏ cá bắt cào cào
Nức nở tiếng cười khi giựt cá
Hàng tre gió thổi hát lao xao.
"Ngày xưa còn bé" của tôi ơi!
Kỷ niệm lòng tôi kể sao với?
Vẫy tay già biệt mi lần cuối,
Hồi ký ngày thơ: lúc vào đời.

Thơ tiếng Việt

Lời cầu xin

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 41 – 42

Thiên Thị Nai
(Franciscaines Đà Lạt)

Xin cho quê hương mình thôi lửa đỏ
Nắng trưa về thôi đốt cháy niềm tin
Con quỳ lên, lạy Thượng đế cầu xin
Mong đất nước mau thanh bình trở lại.

Xin Chúa nhận cho, lời con vụng dại
Đất Việt này thôi ngậm đắng nuốt cay
Hỏa châu rơi tan giấc ngủ mê say
Đừng nghe thấy lũ điều hâu súng đạn

Con xin Chúa một nhiệm màu thấp sáng
Quê hương mình rã rạc hết chiến tranh
Chúa yêu thương ban lần cuối phước lành
Cho con Việt biết một nhà Nam Bắc

Tháng ngày dài chiến cuộc gieo tang tóc
Kiếp phù du trông đợi mất niềm tin
Đến ngày cuối thôi khắc khoải cầu xin
Đến ngày ấy quê hương còn nứt rạn

Con xin Chúa lĩnh nguồn cao xứ lạnh
Ngày trở về không ngỡ ngác bơ vơ
Cho con thấy một sự thật như mơ
“Bến Hải thôi, hết rồi mùa ly loạn”

Cũng da vàng, cùng đồng hương quê quán
Nay trở về mang thân xác lạt phai
Đất nước này đâu của chỉ riêng ai
Nay khép kín - người thân tình niềm nở

Bao năm rồi hít khói bom ghệt thở
Vòng tay mềm không đan lấy dù nhau

Thơ tiếng Việt

Lạy Trời cao nghe con xin nguyện cầu
Lạy Thượng đế dập tắt chiến tranh tàn khốc

Mơ về tháp

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 51

Sinh Tử

Ngồi nhìn sương lạnh chiều Đông
Mơ về đất Tháp nghe lòng nhớ thương
Tháp Chàm cúi mặt sầu vương
Tháng năm ôm ấp nỗi buồn lẻ loi.
Đồi cao từng chiếc lá rơi
Đổ Quyên khắc khoải khóc thời vàng son
Non sông Chiêm Quốc đâu còn
Dấu chân kỷ niệm phai mòn thời gian
Thần thờ đốt một nén nhang
Hương về Đất Tháp lòng tràn khổ đau
Thành tâm ta kẻ nguyện cầu
Cho người còn lại thương nhau suốt đời
Chiêm Quốc ơi! Chiêm Quốc ơi!
Nghìn thu ôm hận một thời diệt vong.

Quê hương và chiến tranh

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 39

Sinh Tử

Quê hương tan tác bom cày
Phá tan giấc ngủ mê say con người
Đêm đêm đại bác nổ rơi
Làm sao quên nỗi cuộc đời đắng cay
Lòng tôi khổ não đêm ngày
Thương cho số phận đọa đầy luân lưu

Thơ tiếng Việt

Đạn rền thay gió mùa xuân
Hỏa châu thấp sáng một vùng quê ta
Đồng xanh thuở ấy bao la
Mục đồng vui hát khúc ca ngày mùa
Thôn quê vang tiếng cười vui
Đêm ba mươi tết giao thừa quê hương
Giờ đây cảnh ấy đâu còn
Ai gây chi cảnh tang thương nã o nề
Ước sao năm tới Xuân về
Cà Mau, Bến Hải, tràn trề niềm vui.

Lớp tôi

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 52

Báo Ngọc Lít

Trường tôi có lớp Bảy Hai
Học hành xuất sắc hơn ai trong trường
Bạn nào học giỏi cô thương
Mỗi lần vào lớp cô thường ngợi khen
Bảy Hai cố gắng luyện rèn
Để cho trong lớp người khen được nhiều
Học sinh cố gắng mọi đều
Mỗi lần trường đặt ra nhiều cuộc thi
Bảy Hai chiếm được giải nhì
Niềm tin “ước vọng” khắc ghi lần đầu
Tinh thần tự giác rất sâu
Áo quần đồng phục một màu trắng xanh
Học hành tiến bộ rất nhanh
Thương yêu đoàn kết đua tranh với đời
Gắng công học chẳng ham chơi
Để cho tiếng tốt lớp tôi vẫn còn
Bảy Hai nhiều đứa con con
Nhưng mà xứng với Pô Klong hiệu trường.

Thơ tiếng Việt

Đây Pô Klong

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 24

Báo Ngọc Lít

Cách đây vào khoảng một năm,
Ngôi trường rộng rãi kang trang thành hình
Tường vôi cửa kính xinh xinh
Là nơi xây thắm cho tình học sinh
Trông vào đẹp đẽ mới tinh
Dành cho tất cả học sinh người Chàm
Năm phòng theo hướng Bắc Nam
Giúp cho giới trẻ người Chàm gặp nhau
Trước sân đất cát một màu
Với hàng dương liễu đều nhau mọc đầy
Giữa sân hai trụ bằng cây
Bóng chuyền sôi nổi ở đây mỗi chiều
Pô Klong đây đáng mỹ miều,
Học sinh đồng phục đủ điều làm gương,
Khiến cho du khách qua đường
Phải trông ngoảnh lại vấn vương mối tình...

Bình minh

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 53

Vạn Tình

Vùng ô, vừa ló phương Đông
Trên cành sương ướt, nắng hồng lung linh
Ruộng đồng chào đón bình minh
Đàn chim vỗ cánh vương mình tung bay
Nông dân, kẻ cuốc người cày
Chỗ kia cấy lúa, nơi này trồng khoai
Từng đoàn già trẻ, gái, trai
Hăng say dưới ánh nắng mai huy hoàng
Nắng tươi đổ xuống thôn trang

Thơ tiếng Việt

Lòng người rộn rã ngập tràn niềm vui.

Giã từ

ƯỚC VỌNG, số 03, năm 1971, trang 60

Trường Giang

Kìa nắng Hạ đang ngập tràn tuổi dại
Và sân trường phượng rải rắc hoa tươi
Và muôn ve văng vẳng tiếng u hoài
Sầu ly biệt giờ đây xa cách mãi
Còn đâu nữa những ngày xanh êm ái
Sống bên nhau chung lối mộng ban đầu
Có ai ngờ ngày tháng quá trôi mau
Giờ ly biệt âu sầu mình đôi ngả.
Trường thân hỡi! Từ nay thôi hết cả
Bốn năm dài trao trả những buồn vui
Bước chân đi lòng vương vấn những bụi ngùi
Nghe xa xót dâng tròn lên khóe mắt
Ta muốn dấu Trường ơi bao thống thiết
Thuở sách đèn mình thân mật bên nhau
Lúc chia ly ôi giây phút u sầu
Lòng tê tái gục đầu ta tiếc nhớ...

Sau lưng

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 20

Hoài-Hương

Tôi cảm thấy cô đơn
Ngày sắp sửa bãi trường
Chia tay, người mỗi ngã
Kỷ niệm nào buồn hơn.

Thơ tiếng Việt

Bên mình vở sách dày
Chín tháng như tên bay
Hè về, dài đằng đẵng
Ngăn cách tuổi thơ ngây

Bỏ lại ở sau lưng
Phòng trống trải, lạnh lùng
Sân trường buồn không nói
Bàn ghế nằm lặng câm

Hàng dương liễu xanh xanh
Sầu thương tóc vàng nhanh
Khăng khiu vì mong đợi
Ai hờ hững sao đành.

Xa nhau thấy nhớ nhiều
Các bè bạn thân yêu
Thầy, cô tôi đâu vắng
Mái tranh quê tiêu điều

Ước mong chóng tựu trường
Cho lòng bớt vấn vương
Gắng công chuyên học tập
Cho bạn mến thầy thương.

Ngày thơ ấu

(trao về những thằng bạn đã ra đi...)

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 21

Chiều nay lòng ta vấn vương lạ
Hương về trường cũ chạnh niềm đau
Thu mới độ nào sao nhanh thế?
Để lại lòng ta bao nhớ thương
Nhớ những buổi chiều còn rộn rã
Tiếng cười vui, phất phới áo tung bay

Thơ tiếng Việt

Vài đàn chim sẻ trên cành phượng
Ca hát líu lo tuổi học trò
Nhớ những ngày xưa còn thơ ấu
Trên con đường mẹ dẫn đến trường
Lần đầu tiên được vào lớp học
Lòng nghe bỡ ngỡ lẫn ngỡ ngàng
Nhưng giờ đây biết tìm đâu nữa?...
Kỷ niệm vui buồn thuở xa xưa?...
Giờ đây sân trường đều hiu quạnh
Cùng tiếng ve rên rĩ bản nhạc sầu
Ve ơi! Ta van mi đừng rên nữa
Đừng thốt lên chi điệu nhạc buồn
Kỷ niệm ban đầu mi đã cướp!
Để lòng này ôm mối cô đơn.

Hồn tháp

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 49

* nhớ thương Chiêm Quốc vào một buổi chiều cô quạnh.

Ngọc Toán

Đồi cao mở lối đưa hồn
Thấy mình lữ lối chập chờn bóng xưa
Mộng về gió cuốn xa đưa
Nhớ thời dĩ vãng nắng mưa gợi buồn
Một mình cúi mặt cô đơn
Nghe hồn lên tiếng van lơn não nề
Đền trời soi bóng thảm thê
Thương người ở chốn bốn bề mệnh mang
Làm sao ta hết ngỡ ngàng?!...
Phút sang mỗi phút lại càng thêm xa.
Nhớ Chiêm Quốc tựa hải hà...
Thương Chiêm Quốc mãi như là núi non...!
Nhưng đời vẫn thấy mỗi mòn
Hình thù dáng vóc đâu còn trông nhau

Thơ tiếng Việt

Nghìn thu nghìn kỷ giọt ngâu
Nhớ thương sa ngã ôm sầu làm căm...

Hối hận

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 50

* trao về Đạt, Trường, Tươi

Tài Giỏ

Đêm nay dưới ánh trăng rằm
Ngồi bên song cửa ta thầm nhớ thương
Tháp Chàm ẩn hiện màn sương
Thân mình lở lói tang thương ê chề
Từng làn gió kéo lê thê
Từng viên gạch rụng não nề xác xơ
Tháp Chàm cúi mặt làm ngơ
Dấu niềm kiêu hãnh của thời vàng son
Nước non Chiêm Quốc đâu còn
Dư âm, dư ảnh vẫn còn đâu đây
Ai gây chi cảnh thương đau
Cửa nhà tan nát một màu thê lương
Còn đâu bóng dáng Chiêm nương
Cùng nàng Thái Hậu Lan Hương thuở nào
Đêm đêm vọng tiếng kêu gào
Của người chinh phụ ngán ngao đường đời
Đếm từng những hạt sương rơi
Hương về Tháp cũ lệ rơi mấy dòng
Cố nhân ngài chẳng động lòng
Để mình Tháp cũ, sống trong điêu tàn?

Thơ tiếng Việt

Viết cho Việt Nam

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 15-16

Tài Giỏ

Nhắc đến Việt Nam lòng tràn đau khổ,
Hai mươi năm quằn quại trong thương đau.
Hai mươi năm đại bác vọng đêm sâu,
Người gục chết biết bao không kể xiết.
Có những đêm mẹ cất lời tha thiết,
Để ru con vào giấc ngủ thanh bình.
Rồi bỗng nhiên một viên đạn vô tình,
Cướp đi mất người mẹ hiền thương mến.
Có những chiều khi hoàng hôn vừa đến,
Người mẹ già nước mắt chảy quanh mi,
Người ta đem trả lại một tử thi.
Của đứa con bỏ mình vì đất nước.
Có những đêm trong căn nhà ẩm ướt,
Đàn con ngồi kêu “Đói quá mẹ ơi!...”
Lòng mẹ già như rách nát tả tơi,
Thương con trẻ, sớm mang nhiều bất hạnh.
Có những đêm sương rơi lạnh lạnh,
Súng nổ dồn từng trái hỏa châu rơi.
Người mẹ già cất tiếng “Ôi, con ơi.”
Rồi gục chết bỏ đàn con yêu dấu.
Nhắc làm chi khi Việt Nam lửa máu,
Nhắc làm gì khi dân Việt thương đau?
Trong tháng năm đầy những chuyện u sầu,
Thôi hết cả, thôi Việt Nam hết cả!...
Lòng cúi xin Đảng Từ Bi che chở,
Dập chiến tranh xoa dịu nỗi đau buồn,
Để cho dòng lệ mẹ khỏi tràn tuôn,
Để dân Việt thấy mặt trời rực sáng.

Thơ tiếng Việt

Viết cho người nằm xuống

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 29 - 30

Tài Giỏ

Một buổi chiều khi hoàng hôn phủ xuống,
Anh trở về trên một chiếc “băng ca”
Anh trở về bằng một chiếc vòng hoa,
Với năm chữ “*Phân ưu cùng tang quyến*”!
Anh trở về trong không gian lặng tiếng,
Anh không cười, không nói chỉ nằm yên.
Anh ru hồn vào giấc ngủ triền miên,
Không để lại dù một lời trần trối.
Anh trở về một chiều đầy bóng tối,
Anh trở về mẹ ngất lịm bên anh.
Anh trở về bằng thể xác hôi tanh,
Nằm bất động trong quan tài đầy máu.
Anh trở về trong chiến trường lửa máu,
Vết đạn thù bắn nát trái tim anh.
Anh trở về trên một chiếc trực thăng,
Nước mắt mẹ đầm đìa trên đôi má.
Anh trở về trong một căn nhà lá.
Đàn con ngồi quanh cái xác thân anh.
Anh trở về với nấm mộ vừa xanh,
Trong nghĩa địa nơi anh vừa an tọa.
Anh trở về tất cả đều xa lạ,
Con nhìn cha với đôi mắt thù hằn,
Vợ nhìn chồng tất cả đều lạnh căm.
Và tất cả anh về xa lạ.

Lười

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 52

Lương Văn Lợi

Mẹ cha may sắm áo quần
Mua cho mỗi đứa để cùng che thân

Thơ tiếng Việt

Mỗi năm chỉ có một lần
Tiền tiêu lật vạt mỗi tuần một trăm
Lo cho con cái hằng năm
Thành tài con lớn đâu cần kể công
Cho vào trường học Pô Klong
Khuyên con gắng học nếu không mẹ sầu
Nhưng nào con có nghe đâu
Ngày này tháng nọ vào châu “bi da”
Mãi khi bạc hết tiền ra
Bây giờ mới tiếc thì ra hết tiền
Vào lớp thầy mắng liên miên
Bài học không thuộc thầy phiền bạn chê
Lúc này xấu hổ mới ghê
Từ rày không dám, xin thề chăm ngoan
Học hành cố gắng vẹn toàn,
Thầy cô thương mến, hết than mình lười.

Nuối tiếc

ƯỚC VỌNG, số 04, năm 1972, trang 55 - 56

Vĩnh Trúc

Đồng Dương ơi, Tháp Đồng Dương
Nhìn người ta thấy đoạn trường làm sao
Càng nhìn càng thấy nghẹn ngào
Ai kia đập phá, ai đào xới đây?
Người xưa nào có biết hay
Kể nay đau đớn đắng cay muôn phần
Yếu đuối kia đành ngậm câm
Nuốt vào trong ngực lệ căm hận thù
Bao công trình, bao điểm tô
Mà nay còn lại nắm mồ xác xơ
Ngổn ngang gạch vụn chơ vơ
Biết bao năm tháng đợi chờ ai đây
Tượng người lán lóc chết đầy

Thơ tiếng Việt

Lối đi rậm cỏ, rừng cây lan tràn
Riêng một mình đứng thở than
Chùa chiều đầm ấm, hương nhan ngút trời
Tưng bừng nhộn nhịp ai ơi
Mà sao đây vắng bóng người vắng lai?
Nhà thờ lữ lượt bóng ai
Ra vô tấp nập mãi hoài ngày đêm
Giáo đường sao quá trang nghiêm
Còn đây lại cả một niềm hoang sơ
Quanh năm chỉ khói sương mờ
Đâu đây tiếng khóc cơ đồ ngửa nghiêng
Kinh đô, đất nước dân Chiêm
Bỗng dưng giây phút đắm chìm nơi nao
Máu dân Chiêm đổ biết bao!
Ao vuông Bình Định, xương cao thành đổi
Hết lớp người, lại lớp người
Chất xây ngôi báu, đời đời hiển vinh
Nước non là nước non mình
Lẽ đâu giờ chỉ, còn hình Tháp, Bia?
Nhưng nào nguyên vẹn, ô kìa!
Thịt văng từng mảnh, hồn lìa xác đi.
Đau đớn lắm có vui gì?
Người đi để lại sầu chi nào nề!
Để cho kẻ ở dầm dề giọt châu
Hết âu sầu, lại âu sầu
Nơi đây trùm phủ một màu tóc tang.
Xưa kia oanh liệt hiên ngang
Giờ đây chỉ thấy từng đoàn chuột, dơi
Bay ngang chạy dọc khắp nơi,
Hoang vu cảnh vật, sông, đồi núi cao
Số phận này biết nói sao!
Đừng than không trách lại nao núng lòng
Ngậm ngùi tưởng niệm non sông
Đồng Dương quạnh quẽ khuất trong bóng chiều
Thấp hương lòng trước cô liêu
Bước đi một bước thấy nhiều luyến thương

Thơ tiếng Việt

Tôi đây làm khách qua đường
Thăm giang sơn cũ cho tường rồi đi
Cúi đầu, tay chấp, gối quỳ
Mật niệm đôi phút sầu ghi trọn đời
Nước non, non nước dân Hời
Người đây, Tháp đấy, đời đời cách xa!

*(Tháp Đồng Dương và Ao Vương thuộc Xã Bình Định,
Tỉnh Quảng Nam nay thuộc Quảng Tín)*

Niềm đau tuổi trẻ

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 18

Hồi Thi

Chiều buông tóc xỏa mịt mù,
Suy tư mang nặng thảng ngày buồn tênh
Cung sầu trải mộng thên thang
Tình ôm thương nhớ lên đèn u hoài
Cúi đầu buông rủ đôi tay,
Xanh xao tuổi nhớ hình hài bơ vơ.
Thoáng nghe rọi gọi âm thừa,
Vàng dẫu tiếc nuối, tím mờ niềm yêu.
Đêm về ray rức cô liêu,
Nhọc nhằn thể xác, rong rêu linh hồn.
Chiều buồn loan động mưa tuôn
Đắng cay tuổi mộng héo muộn u tình.
Xin cho tôi được một lần
Nuông chiều kiếp sống cho tình lên cao.
Sóng xô lòng bỗng rạt rào,
Tôi xin chấp nhận lời vào cô đơn.

Thơ tiếng Việt

Hãy trả cho tôi

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 28

Star Hồng (Đà-lạt)

Hãy trả cho tôi Thiên Đàng đổ nát,
Hãy trả cho tôi tiếng nhạc mùa Xuân
Hãy trả cho tôi nửa hồn còn lại
Đừng để hồn kia gào thét điên cuồng.

Để tôi xây lại Thiên Đàng sụp đổ,
Đừng để ve rên suốt mùa Hè
Đừng để cho tôi niềm vui cần cỗi,
Và đừng để tôi hận suốt một đời.

Hãy trả cho tôi một Thiên Đàng mới,
Để tôi nhặt lá vàng sang mùa Thu.
Để cùng tôi nâng cạn tách rượu sầu,
Cùng tôi thắm phương trời hào quang mới.

Đừng cho tôi Thiên Đàng trong Địa Ngục
Đừng để tôi than khóc giữa chiều Đông
Hãy trả cho tôi một lần được quên mất,
Đừng để tôi nghe khúc hát điêu tàn.

Phan Rang

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 31

An Tri Bửu

Về Phan Rang, ta về Sông Dinh,
Thuyền mơ nằm bến trót tâm tình
Lặng lẽ nước xuôi giòng xuống Cửa
Đường chiều Thống Nhất dáng xinh xinh.

Thơ tiếng Việt

Hương về Tây viếng Tháp Pô Klông
Năm tháng ôm sầu nhớ ngày son
Đường lên Ga không xa nhiều lắm,
Xin bạn chung tình nhẹ lòng son.

Đông Giang quê tôi lắm cá tươi,
Chiều buông bãi cát, rộn tiếng cười
Ninh Chữ nước xanh in mây bóng,
Nhơn Sơn hành tỏi nắng bày phơi.

Muối chất đọng giữa vùng trời xanh,
Nghìn năm nuôi sống đám dân lành
Cà Ná tình thương mùi đất tổ
Mĩ Thạnh lè tè những bóng tranh.

Về Phan Rang, ta về Phan Rang,
Hồi ký tôi ghi chữ nghèo nàn,
Quê hương tôi đó không hoa mỹ
Rộn rã tiếng cười lúc Xuân sang.

Niềm khắc khoải

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 32

Bạch Vân An

Chợ vớ đứng giữa khung trời sầu muộn,
Gió rêu phong cuộn cuộn lá vàng rơi.
Bao tháng năm gạch Tháp rụng tả tơi.
Còn đâu nữa, thời vàng son xưa cũ
Chiều nhạt nắng lá cây buồn ủ rũ,
Tháp Chiêm sầu ấp ủ mối thương đau
Gạch tháp rơi rắc...rắc tựa đầu lâu
Dân Chiêm quốc u sầu theo năm tháng.
Bơ phờ đứng trong vùng trời ngao ngán
Lá cây buồn than vắn với gió mây

Thơ tiếng Việt

Tháp Chàm phơi đầu bạc kể từ đây
Lòng khắc khoải tràn đầy niềm nhục nhã
Ngày xưa đâu? Tháp Chiêm buồn rên rả
Sao không về một lần nữa cố nhân?
Dân Nước Chiêm đang rộn rã bản khoăn
Đang chờ ngóng mà lòng tràn hy vọng.
Rồi mai đây Dân Ta thêm lặn đạn
Tháp Chiêm buồn ngơ ngẩn ngóng ra xa
Nắng nhẹ vương lên đỉnh Tháp lửa nhòa
Như than vãn, kêu ca lời đoạn tuyệt.

Việt Nam hôm nay còn gì

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 42

Thùy Dương

Quê hương tôi trở trọi đồng xanh
Với dấu bom cày cuộc chiến tranh
Của tôi đó đất khô cày sỏi?
Lửa cháy từng hàng mái nhà tranh.

Đau đớn quê tôi chút khăn xô!
Mẹ Việt yêu rướm lệ bên mồ
Tang tóc đau thương chợt đến mãi
Mẹ già nua tức tưởi chết khô

Xương trắng sọ khô chất đầy đồi,
Đêm khuya trắng trắng đám ma trời,
Sợ người gằm thét trong đêm tối
Bút nghiên nào ghi hết cho vơi.

Quê tôi đó nghĩa địa dẫy hàng
Tuổi nhỏ vô tư trắng khăn tang
Mẹ già cần cỗi mùa Xuân đến,
Việt Nam ơi nội chiến tương tàn.

Chơi xuân trên đỉnh bình yên

ƯỚC VỌNG, số 05, năm 1973, trang 44

Hương Trang Tử

Non cao ngổi ngấm môi hoang,
Tinh sương rừng ngọc, hú vang tiếng chèo.
Trên giòng nước trắng trong veo,
Thuyền lan nhè nhẹ ai chèo xa xa
Nơi kia én lộng oanh ca,
Đón Xuân Đỉnh Ngọc cho hoa kéo tàn.
Hàng tùng học cảnh giang san
Ngang lưng hàng bách tỏa vàng tóc mây.
Trên làn nước trắng phây phây,
Bấy nhiêu hình ảnh cùng mây của trời.
Lừa làn nước đục buông lời,
Thả hồn như vợi quên người vui Xuân.
Cả Sơn lẫn Bể vui chẳng?
Chơi Xuân ta chọn phong trần ngất ngây.
Ném mùi giọt nước bay bay...
Mưa trong nắng đẹp của ngày mùa Xuân.
Có ai nếm giọt nước lừng?
Rơi sâu trên cỏ đọng ngưng giữa hồn.
Khéo đừng mở quá mưa tuôn,
Mưa tuôn nhiều quá làm buồn mùa Xuân.

Thơ tiếng Việt

Trang màu trắng
(white page)